

# РЕШЕНИЕ

№ 36265

гр. София, 04.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в**  
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ваня Стоянова**

като разгледа дело номер **9067** по описа за **2025** година докладвано от съдията,  
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във вр. с чл. 84, ал. 3 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).  
Образувано е по жалба на А. М. К., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Руската федерация, чрез адвокат К. Д., вписан в Софийска адвокатска колегия, с личен адв.№ [ЕГН] на ВАДС, със съдебен адрес и адрес за призоваване по делото: [населено място], [улица]-113, ет.2, офис 2. ел. поща: [електронна поща](#) срещу решение № 4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ на чужденеца е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Намира решението за нищожно, алтернативно за незаконосъобразно - издадено в нарушение на материалния и процесуален закон.

Твърди се, че решението е издадено, след като административният орган (АО) е сезиран с молба за предоставяне на статут с вх.№РД-09-4310/14.11.2022г. и същият се е произнесъл с решение №12685/23.08.2023г., с което веднъж вече е отказано на А. К. предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението на ДАБ е оспорено пред съда и с решение №7145/03.06.2024 на АССГ, 6-ти състав по адм.д.8979/2023г., потвърдено с решение №1805/24.02.2025 на ВАС, III-то отделение по адм.7318/2024. на основание чл.173, ал.2 от АПК, е върнато на ДАБ за ново произнасяне съобразно указанията на съда.

В жалбата се акцентува, че решение № 4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е издадено без да са спазени задължителните указания на

съда, дадени с решение №7145/03.06.2024 на 6-ти състав на АССГ по адм.д.8979/2023г. Твърди се, че решение №12685/23.08.2023г. на председателя на ДАБ е отменено с ясни и задължителни указания на съда, като в мотивите си същият подробно обсъжда фактическите положения и доказателствата по преписката. Трябва изрично да се подчертае, че в оспорваното ново /второ/ решение № 4325/29.07.2025г. на председателя на ДАБ не се констатира настъпило изменение на фактическата обстановка, не са наведени твърдения за нови факти от значение за спора, не са представени нови писмени доказателства. Счита, че това е от съществено значение в подкрепа на оплакването, че административният орган пререшава наново спора по фактите. По преписката се изследват факти, обстоятелства и активности на молителя предимно преди пристигането му в страната, но и дейността му в страната и отношението му към режима на П. и войната в У.. Тези дейности и това негово отношение във времето не са се променили. Тях обаче председателят на ДАБ анализира по същия начин, по който вече го е сторил с решението си от 23.08.2023г. Дадените от първоинстанционния съд задължителни указания от дата 03.06.2024г. за ново произнасяне обаче, потвърдени изцяло от касационната инстанция на дата 24.02.2025г., с настоящото ново решение намира за изцяло пренебрегнати. Въз основа на изложеното се иска да бъде отменено решение № 4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет като нищожно или евентуално като незаконосъобразно или неправилно и да бъде върнато същото за ново произнасяне от страна на административния орган, със съответните указания в мотивите по тълкуване на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят А. М. К. се явява лично, представлява се от адв. К. Д.. Акцентува, че не се констатира настъпило изменение във фактическата обстановка, което да дава повод административния орган да постановява ново решение в същия смисъл след като две инстанции с нарочни мотиви, са опровергали първите мотиви на решението на ДАБ. Второто решение на ДАБ, счита, че изобилства с фактически неточности и двусмислия и се позовава единствено на някакви разминавания на двете интервюта на оспорващия. Иска се отмяна на решението като нищожно, несъобразено с изричните указания на съда, които не дават възможност на ДАБ отново да пререшава въпроса. Иска да бъдат присъдени сторените по делото разноски, тъй като осъществява правна помощ безплатно. На основание чл. 38 от Закона за адвокатурата представя договор за това.

Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, редовно призван, се представлява от юрисконсулт К., която намира подадената жалба за необоснована и недоказана, а решението на Председателя на ДАБ за правилно и законосъобразно издадено. Административния орган е спазил административно производствените правила и материалния закон при издаване на своя индивидуален административен акт. Счита, че правилно е преценил, че чуждия гражданин не отговаря на разпоредбите на ЗУБ. Счита, че дезертирането от служба не е основание за предоставяне на хуманитарен или бежански статут. Относно претендирането от адвоката на ответната страна за разноски счита, че съгласно чл. 92 от ЗУБ административния орган е освободен от такси, разноски. Възражава срещу това искане на адвоката на ответната страна.

Оспорващият К. заяви пред съда, че отказът от страна на ДАБ му е издаден незаконно. По отношение на него не са се провели допълнителни интервюта, тъй като можел да отговори на ДАБ на всички изречения, които се съдържат в отказа. Счита, че представителите на ДАБ повърхностно и непълно са се запознали с делото. Относно това имал ли е някакво намерение да постъпва в Руската армия, от двете интервюта и изводите на ДАБ във второто решение счита, че остава нееднозначен този отговор. К. изрично заявил, че не е имал такива намерения. Явил се в полицията само да избегне затвора или изпращането в армията. В

полицията му предложили или да заведат срещу него наказателно дело или отива в изолатора, или подписва доброволен договор за провеждане на военната му служба на територията на У.. Около седем дни по-късно напуснал Русия. Обстановката била стресова и не помни точната дата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Настоящото административно дело № 9067/2025г. е образувано по жалба на А. К. срещу решение №4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Произнесено е след оставяне в сила с решение № 1805 от 24.02.2025г. по адм. дело № 7318/2024г. на ВАС на решение № 7145 от 03.06.2024 г., постановено по адм. дело № 8979/2023 г. по описа на Административен съд София-град, с което е отменил Решение № 12685 от 23.08.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от ЗУБ на А. К. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, върнал е преписката на административния орган за ново произнасяне при съобразяване указанията дадени с решението. В решението на ВАС е посочено :“ административния орган не е изпълнил задължението си да издаде административния акт след като прецени всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход. Решението на председателя на ДАБ е взето без да е изяснена действителната фактическа обстановка, като не са обсъдени доказателствата в подкрепа на твърденията на кандидата, съотнесени и съпоставени с бежанската му история. Това основава незаконосъобразността на обжалваното пред съда решение на председателя на ДАБ и постановеното от първоинстанционния съд връщане на преписката за ново разглеждане. Според ВАС, неправилно, въз основа на приетите в хода на съдебното производство доказателства, съдът е направил извод за наличие на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, обвързващ административния орган. Този извод е необоснован, тъй като се основава единствено на представените в хода на делото справка на дирекция „Международни дейности“ при ДАБ и доклад на специалния докладчик на ООН. Посочено е, че не са анализирани по никакъв начин представените от К. доказателства в подкрепа на бежанската му история – протокол за административно нарушение, протокол за административно задържане, справка, постановление за налагане на административно наказание, постановление за арест за извършено административно правонарушение, призовка по образувано дело за административно правонарушение и др., включително правните норми, на които те се основават. Отделно от това, ВАС посочва “дерогирайки разпоредбата на чл. 73, изр. второ ЗУБ съдът е приел, без изложени каквито е да е фактически и правни съображения, че са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ“. ВАС е приел, че правилно като краен резултат оспореното решение е отменено. По настоящото адм. дело е приложено адм. дело № 8979/2023 г. по описа на Административен съд София-град на АССГ, ведно с всички доказателства по него.

Първоначално административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД 09-4310 от 14.11.2022 г. на РПЦ - С., подадена от А. М. К., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Р. федерация, руснак по народност, женен, по вероизповедание: православен християнин. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на представен национален паспорт, издаден от Р. федерация, свидетелство за сключен граждански брак и набор от документи, относими към бежанската му история.

Съдът констатира, че и при второ разглеждане на молбата за международна закрила, както и при първото от административния орган, липсва подробно обсъждане на изложените в молбата за закрила опасения за преследване, както и на бежанската

история в контекста на актуалната ситуация в страната на произход.

След връщането на преписката, с Решение № № 4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на А. К., отново е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. За да обосонове отказа за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, административният орган констатира противоречия в проведеното интервю с К. на 21.05.2025г. и в това през м.май 2024г. и като цяло мотивите представляват съпоставяне на казаното от К. през 2023г., 2025г., но не и да са изпълнени указанията на ВАС, съответно на АССГ, цитирани по-горе. В Протокол от проведено интервю с рег. № УП21955/21.02.2023 г. е установено, че жалбоподателят на 06. 11. 2022 г., легално със самолет е напуснал Русия с дестинация Република Турция. Там останал до 09.11.2022 г., след което преминал границата на Република България, приближил се до граничния пункт, показал си паспорта и помолил за международна закрила. Преди да напусне Руската федерация, живял в [населено място], където бил роден и живял до 06.11.2022 г. Споделил, че по професия е автомонтър и механик на станове за обработка на метали. Видно от протокола, по време на интервюто, чуждият гражданин е представил следните доказателства: военен билет, свидетелство за раждане, протоколи съдържащи данни за нанесен побой, постановления на съда /2 броя/, протокол от задържане в полицията, призовка от полицията и документ за наложена глоба. Споделил е, че освен съпругата си няма други роднини, защото е сирак. Посочил е, че официално не е бил член на политическа партия, но поддържал фонда за борба с корупцията на А. Навални. Не е бил член на въоръжена групировка. Като причина за напускане на Русия е посочил, че е налице опасност да го изпратят в затвора или да го принудят да подпише договор за военна служба. Пояснил е, че не подлежи на мобилизация в армията, защото на мобилизация подлежат лица, които са били на редовна военна служба или лица под 35 годишна възраст, а той не е служил редовна военна служба. Опасенията му, че ще го принудят да подпише договор с армията възникнали след като на 28.10.2022 г. го извикали в полицията и му казали, че спрямо него има заведено дело за дискредитация на армията. Обяснили му, че може да избегне процеса, ако подпише договор за служба в армията. Посочил е, че предложението не е документирано, било устно. Споделил, че напуснал Русия, защото не искал да воюва или да отиде в затвора. Споделя, че в полицията казал, че ще подпише договор с армията, но си изгубил военния билет. От полицията му казали, че ще му издадат нов военен билет, който щял да бъде готов на 07.11.2022 г. Пояснил е, че военният билет е задължителен и е основен документ на всеки войник, без който не може да служи –паспорт на войника. Споделил е, че не му е обяснено какво е съдържанието на договора, дали ще му плащат, а просто му казали, че ще отиде да воюва. За данните, съдържащи се в представените пред интервюиращия орган документи, жалбоподателят разказал, че на 27.06.2019 г. участвал в митинг в М. в подкрепа на местните избори за общински депутати. На митинга бил задържан от полицията, като по време на задържането бил бит. Споделя, че след това го качили в автобус, където загубил съзнание и другите задържани молели полицаите да му помогнат. Оставили го на метростанция, откъдето отишъл при негов приятел, защото състоянието му било лошо и не можел да пътува 500 км. Там останал 2-3 дни и едва след това се прибрал у дома. Споделя, че след като се прибрал успял да отиде на лекар, но не взел документ от прегледа. На 28.03.2021 г. бил задържан отново от полицията на Ч. площад. На тази дата протестирал самосиндикално с плакат. Споделя, че на тази дата протестирал срещу репресиите и за свобода на политическите затворници. Полицаите му обяснили, че нарушава закона за самостоятелни протести. Качили го в кола и го закарали в поделение в „Китайския град“. Там го свалили от колата, затиснали го с крак и му сложили белезници. Обискирали го и го вкарали в килия за половин час, след което го завели в кабинет, в който го разпитвали кой му е платил за самостоятелния протест и след като

казал, че сам го е организиран, го освободили. На следващият ден - 30.03.2021 г., посетил болница в града си, където от прегледа констатирани леко мозъчно сътресение, а на китките имал белези от белезниците. Този път поискал документ от прегледа. На 05.04.2021 г. го извикали в полицейското поделение, където му съобщили, че са получили сигнал за участието му в протест на Ч. площад. Обяснили му, че ще бъде записан в списъци и редовно ще бъде проверяван и бил предупреден повече да не участва в такива масови мероприятия. За този случай било образувано дело, по което го осъдили да плати 10 000 рубли. На 22.04.2021 г. отново бил повикан в полицията, за да го информират, че имало досъдебно производство срещу него затова, че превеждал пари във фонда „Навални“. Уточнил, че преводите били за суми в размер между 300 и 500 рубли, както и че последният превод към фондацията направил на 20.04.2021 г. Споделил, че на страницата му в социалните мрежи публикувал постове, свързани с фондацията „Навални“, за което се опитвали да образуват дело за престъпление по чл.282 от НК за предизвикване на омраза и вражда, но нямало образувано такова дело и не знаел защо. По време на интервюто, жалбоподателя споделил и за още един случай, на 04.06.2021 г., когато в дома му отишли полицаи и му извършили обиск. След това го завели в килия, а на другия ден пред съда. Имало образувано дело, което било прекратено, поради липса на доказателства. След делото отново го завели в полицията, където му връчили постановление за това, че бил задържан в нетрезво състояние, за което му наложили глоба в размер на 500 рубли. Споделил, че след това отишъл да подаде жалба срещу полицията, но след като се върнал заварил пред дома си полицаи, сред които сътрудник по борба с екстремизма. Те му казали, че това е последно предупреждение, след което ще го вкарат в затвора. Не знаел за какво било образувано това производство. Твърди, че било досъдебно производство и нямало образувано дело. Споделил, че бил взет от дома си и закаран в следствения арест в [населено място], където бил задържан до от 12.06.2021 г. до 14.06.2021 г. При освобождаването му връчили документ, съдържащ основанията, на което е бил задържан. Обяснил, че не напуснал веднага Русия, защото такива арести били нормални там. Взел това решение, след като го „притиснали“ с това, че за него има два варианта – или да влезе в затвора или да подпише договор с армията.

От проведеното интервю на 21.05.2025г. е посочено, че оспорващия потвърждава всичко казано от него по време на регистрацията му в ДАБ-МС. Допълва, че се е свързал с руски бежанци още от границата на Република България с Турция чрез група в социалната мрежа „Ф.“, която се казва „За свободна Русия.“ Посочва, че е организиран протести във връзка с убийството на Навални на 22.02.2024, г., както и след 40 дена от смъртта му на „помен“. Твърди, че той е организиран протестите. Казва, че пак той е организиран протест във връзка с годишнината от смъртта на Навални. А в деня на президентските избори са били организирани протести в градовете В., Б., Р. и С.. Във връзка с тези си твърдения чужденецът представя пет страници снимков материал.

Според адм. орган, руският гражданин мотивира молбата си за закрила с политически проблеми в страната му на произход и с нежеланието му да бъде мобилизиран. Пред него разказвал, че много пъти е бил арестуван от сътрудниците на полицията в периода 2019 г. до 2021 г. за неговите постове в интернет и заради политическата му ориентация. Заявил, че постове му в интернет са били срещу властта на диктатурата, беззаконието на властите в държавата му по произход, за освобождаване на политическите затворници и срещу корупцията. К. обяснил, че е започнал да публикува такива постове още през 2012 г. - 2013 г. Публикувал в социалните мрежи „Ф.“ и „ВКонтакте“. По време на интервю представил пред адм.орган 10 снимки на публикации. Твърди, че повечето от публикуваното от него в интернет се е наложило да го премахне, тъй като се е страхувал да няма проблеми при напускането му на територията на Р. федерация.

Административният орган в решението си посочил, че по преписката е приложената и справка с входящ № МД-02-296 от 06.06.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, за актуалната общественно-политическа обстановка в Русия.

С оглед на констатираното допуснал, че кандидата за закрила не е бил изложен на преследване, което да го застрашава от дискриминационно или унизително отношение към личността му, поради което приел, че не е налице основание за предоставянето му на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ.

В решението си, председателя на ДАБ изложил, че след анализ на заявените факти и обстоятелства в бежанската история на молителя се установявало, че той не е бил обект на преследване в държавата си по произход поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

За искането му за предоставяне на хуманитарен статут с оглед разпоредбите на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, председателя на ДАБ приел, че К. не е бил осъден на смъртно наказание или екзекуция.

В решението си посочил и че с оглед на информацията за Руската федерация относно факта, че не е наличен въоръжен конфликт, завръщането му в държавата по произход към настоящия момент е подходящо от гледна точка на физическата му безопасност. Липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Административният орган приел в решението си, че посочените лични мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради което отказал да предостави и хуманитарен статут на К..

**При така установеното от фактическа страна, Административен съд София -град, направи следните правни изводи:**

Жалбата срещу решение № 4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е подадена до Административен съд София-град е подадена чрез административния орган, в 14 дневен срок по чл. 84 от ЗУБ от лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт, поради което жалбата е допустима и съдът дължи произнасяне по същество.

По отношение на претендираната нищожност, съдът е длъжен служебно да следи за нея и същата не е обвързана със срок. Според нормата на чл. 146, във вр. чл. 168 от АПК, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби, и съобразен ли е актът с целта на закона.

Доколкото в специалните закони и в АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата

валидност, поради, което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Оспореното съдебно решение е издадено от компетентен орган – председателя на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, на когото изрично, по силата на нормата на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ са му предоставени правомощия да предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България. Доколкото не се констатира посочените пороци, а и оспорения административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената за това писмена форма, съдът не констатира нищожност на оспорения акт във връзка с посочените критерии.

Спорен е въпроса дали обжалваното решение противоречи на влязло в сила решение по случая, което би довело до неговата нищожност.

Съгласно чл.177, ал.1 от АПК решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Оспорваният административен акт е издаден при незачитане съдебно решение, изпълнението за което ответник е задължен, а решен по административен ред въпрос/спор с окончателен акт не може да бъде пререшаван от органа издал, влезлия в сила административен акт. Нищожни по силата на чл. 177, ал. 2 АПК са всички административни актове на административния орган, извършени след влизане на съдебно решение в сила, които му противоречат. Актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни и всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Администрацията е обвързана от съдебните решения по административни дела и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда. Съдът намира, че влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т.е. с необжалваемост, но и с материална законна сила, т.е. задължителност, сила на присъдено нещо. Силата на присъдено нещо, нейните обективни и субективни предели, определят това, за което и тези, спрямо които властническият държавен акт, каквото е съдебното решение, има действие. Индивидуализиращите елементи на това, за което и на тези, за които решението има действие, са страни, основание, предмет /в този смисъл Решение №527/21.01.2022г. на ВАС по адм.дело №8120/2021г./. В случаят не се констатира противоречие на Решение № 4325 от 29.07.2025г. на председателя на ДАБ с отменителното решение на ВАС, доколкото не се установява неправилно приложение на закона в разрез с дадените задължителни указания от съда. Налице е друг порок в решението- не изпълнение на задължителни указания по събиране и проверка на доказателства по случая и не излагане на мотиви отговарящи на дадените указания, което обаче не води до нищожност на административния акт, а до неговата незаконосъобразност, предвид издаването му в нарушение на разпоредбите на чл. 35 от АПК и 59 от АПК.

Съдът констатира, че административният орган не е изпълнил задължителните указания за събиране и оценка на доказателствата, дадени в мотивите на Решение № 1805 от 24.02.2025г. по адм. дело № 7318/2025г. на Върховният административен съд, а и е допуснал съществено нарушение на адм. производствените правила, довели до нарушаване правото на

защита на оспорващото лице, при новото произнасяне по молбата за международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Следва да се посочи, че многословието в един адм.акт не е гаранция за неговото мотивиране. Безспорно е установено към момента на първото произнасяне по молбата на А. К. за международна закрила с решение № 12685 от 23.08.2023г. на председателя на ДАБ при МС, по жалбата срещу което е образувано адм. дело № 8979/2025г. на АССГ и в което се посочва:“В хода на административното производство е проведено интервю с чужденеца, в рамките на което и в подкрепа на твърденията си, кандидатът е представил доказателства, относими към неговата бежанска история, които не са обсъдени в мотивите на оспорения акт. Административният орган е обсъдил селективно доказателствата, с които е разполагал, като е подбрал неотноситимите към твърденията на чужденеца с цел да аргументира основателността на постановения отказ. Така например, подробно е обсъдил съдържанието на Постановление № 1372, според което К. е извършил правонарушение, съставляващо присъствие на обществено място в нетрезво състояние, но неясно защо липсват мотиви свързани с другите, представени от жалбоподателя доказателства, като например: Уведомително писмо от МВР на Руската федерация, отдел „Т.“ /л.130-132/, до А. М. К., с което е уведомен, че е образувано дело за административно правонарушение срещу него по чл.20.3.3, част 1 от Кодекса на административните правонарушения на Руската федерация за извършване на публични действия, насочени към дискредитация на въоръжените сили на Руската федерация; Протокол от Централен административен окръг /Ц./ за административно правонарушение № 1296860, издадено на 28.03.2021 г. в [населено място] , Протокол на Ц., издаден на 28.03.2021 г.; Постановление № 5-503/21 г. , издадено на 13 април 2021 г. от Тверския районен съд – [населено място]; Справка № 48/30.03.2021 г., издадена от Т. централна районна болница, видно от която след преглед на А. М. К. била поставена диагноза: „Закрита черепно-мозъчна травма. Сътресение на главния мозък. Хематом на меките тъкани на окосмената част на главата. Разтягане на ставните връзки на нивото на дясната китка“ и други, подробно изброени по-горе в решението.“

При новото произнасяне, адм. орган с неубедителни мотиви е приел, че противно на всякаква логика К. не е получил медицински документ, въпреки че е потърсил медицинска помощ няколко дена след това.

Както се посочи по-горе, многобройните изнесени факти в решението и многословието, търсене на противоречия в проведените интервюта с оспорващия, изместват основния въпрос-основателна ли е молбата депозирана от оспорващия за международна закрила с вх. № УП21955 от 14.12.2022г., видно от която като основание за подаването ѝ е посочено от оспорващия, именно, че е преследван на територията на Русия, заради политически възгледи и активна гражданска позиция. И именно в този смисъл са и указанията на ВАС, цитирани по-горе в съдебното решение, които съдът намира, че не са изпълнени, не е изследвана и опозиционната и антивоенна дейност на оспорващия.

Настоящият съдебен състав счита, че при новото произнасяне от адм. орган по молбата за закрила, административният орган е следвало да проведе процедура от етапа на интервю, за да се произнесе отново налице ли са условията за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Това е и смисълът на връщането за ново произнасяне по преписката, с оглед разпоредбата на чл. 142 от АПК. Според разпоредбата на чл. 224 от АПК, указанията на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото.

По делото се установява, че не са изпълнени указанията за административния орган, дадени с отменително решение на Върховния административен съд. Административният

орган не е събрал точна и актуализирана информация за всички релевантни факти относно общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище и за международна закрила, както и на бежанската му история в контекста на актуалната ситуация в страната на произход. Освен това, органът е длъжен да изследва всички факти и обстоятелства за ситуацията в страната на произход и за положението ѝ, за да изключи извода, че връщането му в тази страна би представлявало опасения от преследване основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В този смисъл е и разпоредбата на чл.142, ал. 2 от АПК, а именно установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

По отношение на констатираното в решението на ВАС, че решаващият орган не е изложил мотиви за наличие или липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, настоящата съдебна инстанция установи, че в процесното решение административният орган е изложил, че „чужденецът не е осъден на смъртно наказание или екзекуция“, което е основание визирано в точка 1 на горепосочената разпоредба. Никъде в решението не е изложен мотив по отношение на нормата на т. 2, ал. 1 на чл. 9 от ЗУБ, чието съдържание се изразява в това, че „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“.

Тук следва да се посочат и показанията на разпитаните свидетели, под страх от наказателна отговорност, които акцентуват за антивоенната позиция на К. и дори и преписката да изобилства от писмени доказателства в тази насока, свидетелските показания допълват изложената фактическа обстановка. На въпроси свидетелят Д. отговори, че за К. разбрала от социалните мрежи преди да се запознаят в България. Тъй като чела неговите публикации в социалните мрежи преди да дойде в България и когато разбрала, че ще пристигне тук през месец ноември 2022 г. искала да го срещне лично. Знае, че той много години изразявал своята антивоенна позиция. Той е бил подложен на побой, бил е в арест и е избягал защото е бил заплашван и като алтернатива е било да бъде изпратен на война. Знае за неговата самостоятелна изява на червения площад. Виждала е снимки и знае, че в последствие е получил глоби. А. К. е правил няколко дарения към фонда на Навални. Втория свидетел, А. Т. посочи, че до 18 годишна възраст е живял в М.. В началото на войната също пребивавал в Русия, първият месец бил там и знае каква била съдбата на руските опозиционни активисти след началото на инвазията. Познава А. К. заедно членуват, като А. К. бил член на управителния съвет на организацията „За свободна Русия“, която се занимава с изразяване на антивоенни настроения на руснаците, които се намират извън пределите на Русия, защото на територията на Русия това ги заплашвало с наказателна отговорност. Има лични наблюдения като знае, че А. К. има заведено административно дело за възпрепятстване на въоръжените сили на Руската Федерация. Посочва, че А. за сега има само заведено административно дело за дискредитация на въоръжените сили на Руската Федерация. Посочва, че обвинението на руснаците и техните антивоенни виждания винаги е свързано с изразяване на тяхната лична позиция, т.е. ако кажеш, че войната е война, а не специална военна операция, това вече може да бъде определено като дискредитация. Заявява, че в случая на А. е въпрос на време да се заведе и наказателно срещу него. Посочва още, че председателя на организацията и член на управителния съвет „За свободна Русия“ е Г. Г.. Тази организация е за руснаци, които са дошли в България и изразяват антивоенни настроения и със своята дейност се опитват да се противопоставят срещу руския режим. С А. К. се познават от 2022 година, като той

е взимал участие във всички антивоенни акции. Бил е свидетел, когато, пред Руското Посолство в С. е бил участник в протеста свързан с убийството на Навални, знае че А. К. е финансирал и дейността на фонда за борба с корупцията на Навални.

В заключение от приложените справки от дирекция „Международна дейност“ от 14.08.2025г. и 29.09.2025г., които са официални свидетелстващи документи за установените в тях обстоятелства и се ползват с материална доказателствена сила, може да се цитира следното: „В доклад от м., февруари 2024 г. OVD-Info пише, че най-честите причини за започване на „антивоенни“ наказателни производства са различни дейности в интернет: видеоклипове, публикации и коментари в социалните мрежи или дори съобщения в чат. Въпреки, че са въведени много наказателни разпоредби продължават да се изразяват в социалните мрежи. От 2023 кодекс („публично подбуждане към терористични актове, публично оправдаване на тероризъм или пропаганда на тероризъм“) все по-често се използва за подобни изявления“. Някои обаче са задържани заради споменаване на името на Навални. Правозащитната инициатива „Първи отдел“ съобщи в събор, че съдилищата в 4 региона на Русия са обявили името, на опозиционера за „екстремистки символ“.

„Актове за нарушение за споменаване на името на Навални са издадени на участници в митинги в негова памет в Ч., К., М. и У.. Смята се, че тези хора са държали плакати с името на Навални.“

„В решенията си съдилищата използват аргумента, не организацията на Навални - Фонд за борба с корупцията, беше обявена за „екстремистка“ през 2021 г/, а името на опозиционера е използвано като „символ“ на тази организация. Нови закони ефективно налагат цензура по време на война в страната, като учените са изправени пред заплахата от съдебно преследване за своите изследвания и преподаване.“

Изложеното по-горе потвърждава, че не са изпълнени указанията на ВАС, поради което и самата преценка на адм. орган за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут се явява необоснована, несъобразена с актуалната общественополитическа обстановка в Русия, за което свидетелстват справките изготвени от ДАБ.

За прецизност следва да се посочи, че съдът проверява законосъобразността на оспорения адм. акт към момента на постановяване на съдебното решение. В този смисъл представените доказателства от оспорващия към становище от 03.10.2025г. следва да се разгледат от адм. орган, при новото произнасяне, тъй като са факти, представени към момента на устните състезания, които допълват обстоятелствата в изложената по горе фактическа обстановка.

Предвид гореизложеното и констатираните нарушения: на чл. 35 от АПК – задължението на административния орган, служебно да събере и обсъди всички относими данни за изясняване на случая според разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ; на чл. 59 от АПК, доколкото изложените мотиви не изпълняват изискванията за мотивираност на административните актове - процесното решение се приема за незаконосъобразно и съответно същото следва да бъде отменено. Освен това органът е длъжен да изследва всички факти и обстоятелства за ситуацията в страната на произход и за положението на молителя, за да изключи извода, че връщането в тази страна би представлявало сериозен риск за неговия живот и здраве. Съгласно разпоредбата на чл.142, ал.2 от АПК установяването на нови факти и обстоятелства от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания, като в случая тази преценка за наведените факти и обстоятелства, следва да се направи от орган, разглеждащ молбата за закрила.

В този смисъл, не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, което е съществено процесуално нарушение на адм. производствените правила, довело до нарушаване правото на защита на оспорващия. Освен това според чл. 6 ал. 2 от АПК адм. акт е

издаден в нарушение на основни принципи на адм. правораздаване, а именно, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Следователно, по изложените съображения оспореното решение следва да бъде отменено като издадено при съществено нарушение на адм. производствените правила, издадено в несъответствие с целта на закона.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК, делото като преписката следва да се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като при същото се изпълнят указанията дадени в мотивната част на настоящото решение.

При този изход на спора се претендира присъждане в полза на представляващия адвокат възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на близък по чл. 38, ал. 1, т. 3, от ЗА е установено със закон, като съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, адвокатът оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА. За упражняването на това право е достатъчно представянето на сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че договорената правна помощ е безплатна на основание цитираната по-горе норма от ЗА. В случая такъв договор № 163194 от 07.10.2025г. е представен от пълномощника на оспорващия на стр. 349 от делото. Относно възражението на ответната страна да несе присъжда адвокатско възнаграждение, позовавайки се на чл. 92 ЗУБ, съдът намира същото за неоснователно. Разпоредбата на чл. 92 ЗУБ, на която се основава ответника не основава недължимост на адвокатско възнаграждение. Тази разпоредба постановява, че съдебните производства се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски с изключение на разноските за експертиза, със законовата корекция, че такива не се дължат от чужденеца, ако той докаже че не разполага със средства за задоволяване на основните си жизнени потребности. От анализа на нормата е видно, че тя е създадена с цел защита правото на лицата, търсещи закрила на достъп до правосъдие. Разпоредбата не създава благоприятен режим за административния орган. От пълномощника на А. К. е извършено изготвяне на жалба, множество уточнения и допълнения, участие в две открити съдебни заседания, ангажиране на доказателства, вкл. с писмени молби извън ОСЗ и чрез разпит на свидетели, изготвяне на становище. При това и като взема за ориентир Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, вр. чл. 38, ал. 2 от ЗА, настоящият състав намира, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Д. от САК, адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева.

Воден от горното и на основание чл. 85, ал. 1 от ЗУБ и чл. 172 и чл. 173 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. К., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Руската федерация, чрез адвокат К. Д., вписан в Софийска адвокатска колегия, с личен адв.№[ЕГН] на ВАДС, със съдебен адрес и адрес за призоваване по делото: [населено място], [улица]-113, ет.2, офис 2, ел. поща: [електронна поща](#) решение № 4325/29.07.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ на чужденеца е отказано предоставяне

на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган председател на Държавна агенция за бежанците, за ново разглеждане и произнасяне по молбата за международна закрила рег. № РД-09-4310 от 14.11.2022г. на РПЦ-С., при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при МС да заплати на адвокат К. Д. сумата от 1000/хиляда/ лева, адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните, пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ